

WIE KOOPT DAT?

Matthieu Beudaert, chef van Table d'Amis en Gust Gastrobar in Kortrijk, over zijn 'Zwarte Pens' van D.D. Trans.

TEKST: THIJS DEMEULEMEESTER
FOTO: KAREL DUERINCKX

'Het wielrennen,
de boerenkost, het surrealisme:
allemaal zit het vervat in deze
sculptuur.'

'Een binnenband van een fiets, opgeknoopt tot een rij zwarte pensen. Zo ontwapenend eenvoudig is dit werk van D.D. Trans, alias Frank Tuytschaever. Tegelijk ook heel Belgisch, door de connotatie met het wielrennen, de boerenkost, het surrealisme: het zit allemaal vervat in deze sculptuur. Frank speelt met alledaagse objecten die zijn verbeelding prikkelen. Met gevonden voorwerpen of elementen uit de Supra Bazaar maakt hij poëtisch werk. Het lijkt banaal, maar Franks werk komt niet uit het niets. Die spontaneïteit uit zijn oeuvre kan je niet faken als je de bagage niet hebt. Je kan dit niet maken als je de readymades van Duchamp niet kent. Franks sculpturen of interventies zijn geworteld in de kunstgeschiedenis. Hedendaagse kunst die beweert dat ze helemaal losstaat van de traditie vind ik verdacht. Ook in mijn vak kan je niet los van de geschiedenis werken. Koks die zeggen dat ze alles opnieuw uitgevonden hebben, geloof ik niet.' 'Ik ben via een omweg langs de kunst kok geworden. Aan het College in Avelgem, mijn geboortedorp bij Kortrijk, kon ik mijn draai niet vinden. Dus trok ik naar Gent voor architecturale vormgeving. Een wereld ging voor me open, ook al bleef ik daar voor de medestudenten een gestampde boer. Mijn eerste 'kunstaankoop' waren twee designkrukjes van Alvar Aalto, op studiereis in Finland met de architectuuropleiding. Ik kreeg van mijn ouders 16.000 frank zakgeld mee, en die krukjes kostten me al 14.000 ballen. Ik moest 14 dagen overleven op de resterende 2.000 frank. Mijn ouders lieten me verder studeren in Doornik, maar de architectuuropleiding daar draaide volledig rond Jean Nouvel en zijn Euralille: vreselijk. Dus keerde ik terug naar Gent om uiteindelijk kunstgeschiedenis te volgen aan de universiteit. Omdat ik mijn studies zelf moest betalen, kluste ik veel bij in restaurants. En zo kreeg ik de koksstiel in de vingers, als autodidact. De band met kunst heb ik nooit doorgeknipt. Via Geo Gyselincx, een Kortrijkse meubelhandelaar én verzamelaar, leerde ik Frank kennen. Ik kocht vrijwel meteen enkele stukken, waaronder een ordinaire dakpan met een nylonkous erover gespannen. Frank is als mens erg bescheiden, maar toch heel gelaagd. En zijn werk straalt dat ook uit, vind ik. Het is kunst waar je geen uren over moet palaveren: je ziet ze en je voelt meteen: dit zit er boenk op.'

D.D. TRANS is de kunstenaarsnaam van Frank Tuytschaever, een Belgische conceptuele kunstenaar die banale objecten - gevonden of gekocht - uit hun context trekt. Met een poëtische transformatie en betekenisverschuiving worden ze kunst. Tussen 1990 en 2005 bouwde D.D. Trans een carrière uit via galeries als Richard Foncke. In 2014 maakte hij zijn comeback. Sindsdien toonde hij al nieuw werk bij Valerie Traan Gallery, waar hij in april ook weer exposeert. Dan komt er ook een oeuvrecatalogus.